

Een betere man



# Een betere man

Jeroen van Beek

Roman

**palm**|slag

Jeroen van Beek & Silvie Kamphuis

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Binnenwerk: Sanne Hillemans

Coverbeeld: Pexels/Karolina Grabowska

© 2024 Uitgeverij Palmslag | Jeroen van Beek

palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden  
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van  
druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere  
(digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke  
toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print,  
internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means  
without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 933 4347 4

NUR 301

# Inhoudsopgave

|                                      |            |
|--------------------------------------|------------|
| <b>2012</b>                          | <b>7</b>   |
| 1. Je mag niet verliefd op me worden | 9          |
| 2. Het is niet niets                 | 25         |
| 3. Dit is wat je met me doet         | 32         |
| 4. De rook van Amsterdam             | 38         |
| <b>2000</b>                          | <b>43</b>  |
| 5. Geen kanker                       | 45         |
| 6. De verkeerde is ziek              | 52         |
| 7. Scleroderwattes?                  | 59         |
| 8. De kapster                        | 64         |
| 9. Confrontaties                     | 69         |
| <b>2013</b>                          | <b>75</b>  |
| 10. Samen in de natuur               | 77         |
| 11. Uithoorn                         | 84         |
| 12. Daddy issues                     | 88         |
| 13. Boobytraps                       | 96         |
| 14. We fixen het in Scheffau         | 102        |
| 15. Jij bent ziek                    | 105        |
| <b>2001</b>                          | <b>III</b> |
| 16. De boom                          | 113        |
| 17. Die boom is allang dood          | 119        |
| <b>2014</b>                          | <b>123</b> |
| 18. Je kunt die rugzak ook afzetten  | 125        |
| 19. Een betere man                   | 131        |
| <b>2017</b>                          | <b>137</b> |
| 20. Een betere vrouw                 | 139        |



2012





## 1. Je mag niet verliefd op me worden

Het is zo'n dag waarop je weet dat je goede voornemens niets waard zijn. Terwijl ik stevig doorfiets en met een grote boog om een blonde Amsterdamse bakfietsmoeder slinger, kijk ik op mijn horloge. Bijna vier uur 's middags. Echt lekker op tijd ben ik niet. Het is druk in het Amsterdamse Bos. Opa's en oma's met kinderwagens, eenzame hardlopers en een hoop andere fietsers. Het festival is al een paar uur op stoom en de rest is er al. Ronald praat er al de hele week over. Ik mag hem graag. We zijn collega's bij justitie in de penitentiare inrichting op Schiphol, maar ik zie hem ook geregeld buiten werk om. Hij is easy going en heeft een fijne groep mensen om zich heen, waaronder zijn vrouw Leonie. Het had niet veel gescheeld of die twee waren helemaal niet getrouwd. Een flink aantal feestjes geleden had ze me in vertrouwen genomen en verteld dat het op seksueel vlak niet zo lekker liep, maar ze waren nu gelukkig getrouwd. Het feesten was niet minder geworden. Ik was steeds meer met ze omgegaan toen ik nog met mijn ex was. Die haalde het slechtste in me naar boven. Het moment dat ik tijdens een boottochtje dacht dat ik in mijn broek had geplast en ze me stiekem GHB bleek te heb-

ben gegeven, was ook het moment dat ik besepte dat ze niet de moeder van mijn kinderen moest worden. Ik beëindigde de relatie door vreemd te gaan met iemand anders. Op gezette tijden ben ik goed in staat een kleine puinhoop van mijn leven te maken, maar daarvoor zie ik iemand. Bindingsangst, verlatingsangst wordt toch steeds minder sexy naarmate je ouder wordt, en op je tweeënveertigste wil je er wel een keer vanaf.

Ik weet niet precies waar de Kleine Speelweide van het Amsterdamse Bos is, maar dat blijkt geen enkel probleem. Ik hoef alleen de aanzwellende bas te volgen. Een zee van geparkeerde fietsen verschijnt tussen de bomen. Daar moet de ingang van 909 Festival zijn. Ik grabbel wat in mijn jaszak om te checken of mijn kaartje erin zit. Het zou vrij typisch zijn als ik die thuis op de printer had laten liggen. Dan zou ik wat anders regelen. Kijken of iemand me naar binnen kan smokkelen of mij gewoon naar binnen lullen. Zou niet de eerste keer zijn. Maar bingo! Ik word met de dag volwassener, ik heb hem gewoon.

‘Hé Martijn,’ roept een bekende, wiens naam me even ontschoten is, vanuit de voorhoede van de rij voor de kaartcontrole. Soepel schuif ik al pratend tussen de wachtende mensen in. Ik voel een paar scheve blikken, maar niemand die iets zegt. Binnen drie minuten ben ik aan de beurt om gefouilleerd te worden. De jonge maar breedgeschouderde jongen voelt alles zorgvuldig na. Hij mag van mij voelen wat hij wil. Ik heb nooit zelf drugs op zak. Hij lijkt er goed de tijd voor te nemen. Handen op mijn heupen, billen, tussen mijn dijbenen. Als hij eindelijk klaar is, geeft hij me een knipoog. Of verbeeld

ik me dat? Het zou zeker niet de eerste keer zijn en niet alleen omdat ik geregeld op de Reguliersdwarsstraat kom. Ik schijn een *gayvibe* te hebben, een echte metro-man te zijn. Zelfs vroeger thuis grapten we erover. Ik ben een nakomertje en mijn moeder wilde graag een meisje. Toch half gelukt, zeiden we vaak.

Terwijl ik het festivalterrein in me opneem, voel ik iets fladderen in mijn buik. Ik heb er zin in. Het weer is goed en het festivalterrein is kleinschalig en schattig. Eén podium en een grote dansweide, geflankeerd door eet- en drinktentjes. Het is de perfecte plek voor een festival. Lekker tussen de bomen in het gras, een aangrenzend watertje voor degenen die wat oververhit raken tijdens het dansen. Het is al lekker druk, maar niet zo druk dat je je door de mensenmassa's moet wurmen.

'Eindelijk man!' Zonder dat ik haar heb zien aankomen, vliegt Leonie me om de nek. 'We zijn er al uren!' Ze trekt me aan mijn arm over het festivalterrein naar de tafel waar de rest van de groep ook is. Ik zie direct waar het werkelijk om gaat. Niet om mijn hartverwarmende aanwezigheid, maar omdat er acht smileys in een zakje branden. Ronald grijnst breeduit als hij ziet dat ik al gespot heb waar ze mee bezig zijn.

'Precies op tijd. We hadden net besloten niet langer op je te wachten.'

'Heb ik even geluk,' zeg ik lachend terwijl ik hem een halve knuffel over de tafel geef. Eén voor één groet ik de rest van de groep. Twee Volendammers en hun meisjes, die ik al wel eerder op feestjes heb ontmoet en Nina. Jezus, Nina. Ondanks dat ik haar pas één keer heb ontmoet, weet ik precies hoe ze heet.

‘Hé, leuk je weer te zien,’ zegt ze terwijl ze opstaat voor een knuffel. Ik houd haar instinctief zo lang mogelijk vast. Het moet alweer een jaar geleden zijn dat ik haar bij Ronald en Leonie thuis zag. Ze wipte even langs om schoonheidsartikelen te brengen. We hadden elkaar niet eens echt gesproken, maar toen al voelde ik me als door de bliksem geraakt. Ik ben nou eenmaal het type dat op slag verliefd wordt. Zwetende handjes, slappe knietjes, de hele mikmak.

‘Als ik die zou kunnen krijgen, zou ik ermee trouwen,’ had ik gezegd toen ze weer weg was. Leonie had me verteld dat ze een vriend had, dus ik had er verder geen werk van gemaakt.

‘We hebben op je gewacht,’ laat ze weten en knikt naar het zakje met smileys. Ik kijk haar grijnzend aan. Ze ziet er echt fantastisch uit. Lang blond haar, prachtige sprekende ogen, een mooie lach en kleding die haar figuur op precies de goede plekken accentueert. Ze buigt zich voorover en fluistert in mijn oor: ‘Dit wordt mijn eerste keer.’

Ik zet grote ogen op, alsof ik enorm verbaasd ben, maar in werkelijkheid valt dat wel mee. Ze is eind twintig en ik was zelf al bijna veertig toen ik voor het eerst wat probeerde. Niet omdat de kans zich nooit eerder voordeed. In mijn tijd als skileraar in Oostenrijk en als barman en propper op Mallorca was het iedere dag feest, maar ik was altijd uitgesproken anti-drugs. Tot ik een paar jaar geleden de acteursopleiding deed, en ronduit uitgelachen werd om mijn uitgesproken standpunt. Hoe kon ik dat nou zeggen als ik het nog nooit had geprobeerd? Daarna was ik om. Eerst liet ik me verleiden

door de bergen met coke die plotseling overal bleken te zijn, maar nu probeer ik mijn gebruik te beperken tot af en toe een pilletje op een feestje.

‘Geen zorgen. Ik houd je goed in de gaten,’ beloof ik haar. Dit is echt geen vrouw met een serieuze relatie. Ik ben hier nog geen vijf minuten en ze flirt al met me. Of is dat wat ik wil zien? Onder de tafel krijg ik een pilletje in mijn hand gedrukt, ik bijt er een halfje af en pak een flesje water uit haar handen. Ik giet het weg met een klein slokje, zodat zij nog genoeg over heeft voor haar helft.

‘Eerst maar eens een halfje. Je kunt altijd later nog wat extra bijnemen.’ Met mijn duim en wijsvinger duw ik het tussen haar lippen. Een beetje brutaal misschien, maar daar geeft ze me alle gelegenheid toe.

Terwijl ze me blijft aankijken slikt ze en drinkt de rest van haar water op. Ze trekt een vies gezicht en schudt dan wild met haar hoofd.

‘Zo, ik heb er zin in!’

Meestal ben ik een echte struiner op festivals. Ik voel continu de aantrekkingskracht van het onbekende, van het avontuur en de spontane ontmoetingen. Ik kan daarom ook nooit lang bij de groep blijven, maar ik heb het gevoel dat ik dit keer niet ver van de kudde hoef af te dwalen voor een beetje spanning.

‘Ik ga nog even een kluisje zoeken voor mijn spullen,’ zeg ik tegen Nina. We lijken spontaan een twee-eenheid binnen de groep te zijn geworden. Misschien ook logisch, we zijn de enigen zonder aanwezige wederhelft.

‘Past mijn tas erbij? Ik heb geen zin om dat ding de hele tijd mee te slepen,’ zegt ze. Ik knik instemmend.

Hoe meer ze aan me gebonden is hoe beter. Samen slenteren we richting de ingang. Het is makkelijk praten met haar. Ze is naast schoonheidsspecialiste make-up artist en is net als ik bekend met het televisiewereldje.

‘Voel jij al wat?’ vraagt ze als we zijn aangekomen bij de kluisjes. Het is misschien een kwartiertje geleden dat we iets genomen hebben, dus ieder moment kan het feest beginnen.

‘Nee, niets nog,’ grijns ik. ‘En jij?’

‘Ik weet het niet.’ Ze lijkt ietwat nerveus. ‘Ik vind het best spannend.’ Ze pakt mijn arm vast. ‘Je denkt vast dat ik me aanstel, maar ik ben altijd schijterig geweest met dit soort dingen. Daarom heb ik het ook nog nooit gedaan.’

Ik probeer me mijn eerste keer voor de geest te halen. Iedereen was toen vooral met zichzelf bezig, maar dat was coke. Niet bepaald de meest empathische drug. Ik ga dat beter doen. Ik ga voor haar zorgen.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Het is maar een halfje. Zometeen als-ie begint te werken, dan voel je je misschien een beetje gek. Het komt in een soort golvende, dus je kunt je wat onvast op je benen voelen en soms is het wat moeilijker om scherp te stellen. Laat maar weten als je wat voelt, dan zoeken we een rustige plek op.’

Ik ratel en Nina kijkt me verschrikt aan. Mijn poging om haar gerust te stellen, faalt jammerlijk.

‘Nee, sorry, ik vertel het verkeerd. Wat ik zeg is echt worstcasescenario en dat worstcasescenario duurt hooguit vijf minuten. Daarna ebt dat vreemde gevoel weg en voel je je alleen nog maar fantastisch. Energiek, verbonden, vrolijk, lekker in je vel, en het mooiste mens op de

wereld.' Ik kijk haar even aan voor ik mijn cheesy line afmaak. 'Maar voor dat laatste heb jij natuurlijk geen pilletje nodig.'

Er verschijnt iets ondeugends in haar ogen.

'Oppassen jij.'

Met veel duw- en propwerk weet ik alle jassen en tassen in het veel te kleine kluisje te krijgen, als Nina me vastgrijpt.

'Het begint, denk ik,' zegt ze.

'Voel je iets?' Ik prop het hengel van haar tas naar binnen en doe snel het kluisje op slot. Ze heeft haar ogen dicht gedaan. 'Kom, dan gaan we even uit de drukte.' Ik pak haar hand vast en leid haar naar een rustigere plek.

'O shit zeg, ik snap nu wat je bedoelt met golven,' mompelt ze. We laten de drukte bij de kluisjes achter ons en vinden een goede plek bij een hek. Ze leunt er tegenaan en ademt diep in en lang uit. Ik sta dichtbij haar, als een soort muur tussen haar en de mensen achter mij. Ik voel nog weinig. Alleen de muziek lijkt plotse-ling harder te zijn.

'Goedzo, focus op je ademhaling,' zeg ik, terwijl ik me ook bewust wordt van mijn eigen ademhaling. Ik sta dicht bij haar, maar we raken elkaar net niet aan. 'Ik denk dat-ie bij mij nu ook inkickt,' zeg ik, hoewel ik niet weet of wat ik voel door de xtc komt of door haar.

Alsof ze mijn gedachten leest, doet ze haar ogen open en zegt: 'Er gaat niets gebeuren tussen ons hoor. Ik heb een vriend.'

Heel even voelt mijn lichaam als een ballon waar alle lucht uit vliegt. De vriend! Die is er dus toch nog, hoe is het mogelijk! Ik kijk haar serieus aan.

‘Waar heb je het over? Jij wilde dat ik voor je zou zorgen en die taak neem ik toevallig heel erg serieus. Anders moet Henkie zelf maar even langs komen om dat van me over te nemen.’

‘Bas,’ zegt ze minstens zo serieus, maar ze kan haar lach nauwelijks onderdrukken

‘Bas?’ zeg ik terwijl de eerste xtc-golf over me heen klapt en ik onbedoeld met mijn heup tegen haar hand kom te staan.

‘Niet Henkie,’ fluistert ze in mijn oor, ‘mijn vriend heet Bas.’

De middag lijkt maar een paar minuten nodig te hebben om om te slaan in de avond. We dansen veel, maar ik kan nooit lang bewegen zonder mijn mond te houden op dit soort plekken. Voordat het donker is, ken ik iedereen op de dansvloer, maar in mijn hoofd ben ik maar met één iemand bezig. Ze houdt mij ook in de gaten. Hoe wild ze ook danst, met welke man ze ook praat, ze kijkt naar mij. En ik naar haar.

‘Die vriend van Nina,’ roep ik in Leonies oor, ‘is dat serieus?’

Ze klapt dubbel van het lachen. Het is haar natuurlijk niet ontgaan dat ik haar vriendin wel zie zitten. ‘Als je het mij vraagt...’ begint ze. Ze lijkt behoorlijk van het padje en moet me vasthouden om in mijn oor te kunnen blijven praten. ‘Hij is meer een soort puppy.’

‘Puppy?’ roep ik terug. ‘Als in een hondje?’

‘Ja!’ ze gooit haar handen theatraal in de lucht. ‘Hij is een heel lieve meegaande jongen, maar zij bepaalt de regels.’



Ik probeer het me voor te stellen. Ze lijkt me inderdaad het type dat volledig over je heen loopt, als je niet oppast.

‘Wat doet hij voor werk?’

‘Autoverkoper,’ geloof ik.

‘Serieus? Zo’n gladde praatjesmaker?’ Bij een puppy stelde ik me een boekhouder of een saaie verzekeringsman voor.

Ze haalt haar schouders op en danst verder. Ik baan me een weg over de dansvloer om nog een wodka te halen. Bij de bar raak ik in gesprek met een groepje mensen, terwijl ik op de dansvloer Nina uit haar dak zie gaan. Ze heeft haar tweede halfje inmiddels ook gehad en zo te zien gaat ze er goed op. Alsof ze me voelt kijken, maakt ze zich los uit de menigte en bestelt naast me aan de bar nog een water.

‘Ga je lekker?’

‘Holy shit, waarom ontdek ik dit nu pas? Het is echt fucking fantastisch! Ik wil nooit meer naar huis!’ Ze klinkt buiten adem, maar desalniettemin blijft ze praten. ‘We gaan zo naar Koog aan de Zaan naar Ronald en Leonies huis, voor een afterparty.’

Ik kijk op mijn horloge. Shit zeg, over twintig minuten is het hier alweer afgelopen.

‘Prima, moet ik wel eerst even mijn fiets thuis droppen.’

Anderhalf uur later schrob ik driftig met de afwasborstel over een verdwaald kopje op het aanrecht in mijn keuken. Ik hoef helemaal niet af te wassen. Ik was normaal gesproken nooit af, daar heb ik een vaatwasser voor, maar ik moet mezelf afleiden.

‘Rustig blijven, Martijn, rustig blijven,’ fluister ik tegen mezelf. Op nog geen zes meter bij me vandaan, staat Nina onder de douche. Ze had het koud gekregen op het festival. Waarschijnlijk door het pilletje en doordat ze te lang te weinig aanhad. Ze had zelf gevraagd of ze even mocht douchen.

*Je bent een galante, betrouwbare jongen. Je maakt geen misbruik van de situatie. Zo ben je niet. Je wilt niet dat ze iets doet waar ze later spijt van krijgt.* Angstvallig blijf ik bij de badkamerdeur vandaan. Ze is naakt en de deur kan niet op slot. Ik ben bang dat ik mezelf niet kan beheersen. Ik kijk op mijn horloge. Ronald staat zometeen voor de deur om ons op te pikken om naar hun huis in Koog aan de Zaan te gaan voor de afterparty. Die twee kunnen er ook geen genoeg van krijgen. Het lijkt wel alsof ze willen bewijzen dat getrouwd zijn niet hoeft te betekenen dat je saai bent. Met lachgasballonnen in het vooruitzicht hadden ze iedereen verleid om nog vijftwintig kilometer noordwaarts te gaan. Ze hadden alleen niet genoeg ruimte in de auto en ik was op de fiets. De beslissing was snel gemaakt dat Nina en ik mijn fiets thuis zouden brengen en dat Ronald ons later met de auto op zou pikken.

‘Martijn!’ klinkt het vanuit de badkamer. Ik verstijf. Ik hoor het water nog tegen de tegels kletteren. Ik loop naar de dichte deur en roep terug: ‘Ja?’

‘Kom eens.’

Ja Jezus hoe dan, denk ik. Ik kan toch niet zomaar... Ik ben veel te geil. Ik duw de deur op een kiertje en zeg: ‘Zolang je netjes achter het gordijn blijft staan, ben je veilig!’

Ik blijf in de deuropening staan, terwijl zij haar hoofd om het douchegordijn piept. Hoe kan ze er nog zo sexy uitzien na zo'n lange dag?

'Weet je...' begint ze. Ze lacht, maar niet op een nerveuze manier. Eerder verleidelijk en ik kan me nauwelijks nog beheersen. 'Ik heb helemaal geen zin meer om naar die afterparty te gaan.'

Ik slik.

'Ik blijf veel liever hier bij jou.'

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik heb überhaupt geen controle meer. Mijn voet zet een stap de badkamer binnen. Een fractie van een seconde aarzel ik, maar dan schuift ze het douchegordijn open en explodeert er iets. Nog voordat ze de kans heeft gehad de douche uit te zetten, sta ik met kleren en al onder de warme straal. Zij stroopt behendig mijn natte T-shirt van me af en al zoenend, druiwend en struikelend belanden we in mijn slaapkamer.

Als de bel gaat, ben ik mijlenver weg in een ander universum. We liggen naakt in mijn bed uit te hijgen en er is geen vezel in mijn lichaam die zin heeft om ooit nog op te staan. Nina klampt zich nog steviger aan me vast.

'Nee wereld, ga weg, niet nu,' kreunt ze. Ik kus haar schouder en spring op uit bed. Hondstrouw als ik ben, wil ik Ronald niet laten wachten. Niet nadat hij speciaal voor ons terug is gereden naar Amsterdam.

'We komen eraan!' zeg ik schor door de intercom.

Tien minuten later zitten we zwijgend op de achterbank in de auto. Ronald en een jongen wiens naam ik vergeten ben, zijn op de voorstoelen in gesprek. What

the fuck is dit, spookt het door mijn hoofd. Ik ben niet vies van een onenightstand en ik heb al vaak gevoeld hoe geweldig een fysieke klik kan voelen, maar dit! Komt het doordat het niet mag? Of door de xtc? Of is zij het gewoon? Is dit gewoon hoe wij op elkaar reageren? 'Als ik deze vrouw zou hebben, zou ik direct met haar trouwen.' Ik zei het direct al tegen Ronald en Leonie. Ik wist het direct al. Zou zij het ook weten? Nina kijkt uit het raam naar buiten. Zou ze nu aan Henkie denken? Zou ze zich schuldig voelen? Of denkt ze aan wat er net tussen ons gebeurd is? Ze voelt me kijken en draait haar hoofd naar me toe. Haar ogen glinsteren, waardoor ik weet dat ze niet aan hem dacht. Ze schuift een piepklein stukje naar me toe. Nauwelijks zichtbaar, maar ik zag het. Ik kruip met mijn vingers naar haar hand en leg mijn duim op haar pink. Tegelijkertijd houd ik de achteruitkijkspiegel in de gaten om te zien of Ronald ons door heeft. Heel even lijkt ze haar hand weg te trekken, maar dan pakt ze mijn duim vast en streelt langzaam met haar vingers over mijn handpalm. Jezus wat moeten we in Koog aan de Zaan, denk ik opnieuw.

Een willekeurige buurvrouw die door het raam naar binnen zou kijken, zou kunnen denken dat we een nachtelijke kinderverjaardag aan het vieren zijn. Leonie en Ronalds salontafel ligt bezaaid met ballonnen en iedereen is melig en uitgelaten.

'Wat goed, jullie zijn er,' roept Leonie uit. Ze springt op van de bank, waarna ze wankelt en Ronald vastgrijpt. 'Oef, iets te enthousiast. Mijn evenwichtsorgaan is van

streek.’ Haar lach klinkt onnatuurlijk, als een tekenfilm-lach. Ik houd niet zo van ballonnetjes. Ik voel nooit de behoefte om die controle helemaal los te laten. Nina en ik wisselen een blik.

‘Wil jij het proberen?’ vraag ik haar.

‘Alleen als jij het ook doet,’ zegt ze samenzweerderig.

Ik wil alles met haar proberen, maar ik heb ook nog een half pilletje in mijn zak.

‘Laten we de succesformule van vandaag niet wijzigen,’ opper ik en houd het halfje voor haar gezicht.

‘Oef, nog één? Ik heb al een hele op nu hè?’

‘Nog een kwartje,’ stel ik haar gerust. ‘Ik neem het andere deel.’

Ze bijt een piepklein stukje af, minder dan een kwart, en geeft mij de rest.

Ik doe mijn best om onderdeel te zijn van het feestje, maar mijn gedachten en mijn ogen dwalen continu af naar Nina en blijkbaar valt het op.

‘Wat the fuck doen jullie hier?’ fluistert Leonie plotseling in mijn oor.

Ik zet grote verbaasde ogen op.

‘Ja hallo, was lekker thuis gebleven, in plaats van hier in mijn woonkamer te zitten oogseksen.’

Ik heb haar onderschat. Ik dacht dat ze helemaal van de wereld was, maar ze is scherper dan ik dacht.

‘Wat moesten we anders?’ zeg ik. ‘Ronald stond al voor de deur.’

‘Die lieve Ronald had jullie met alle liefde terug in bed gestopt. Sterker nog: ga nu gewoon lekker boven liggen.’ Ze pakt mijn arm vast en trekt me in de richting van de trap.

Ik weet niet hoe ik moet reageren. Is dat niet een beetje raar? De hele kamer zit vol mensen. Ik geneer me niet snel, maar mijn performance in de slaapkamer heeft wellicht wat te lijden onder zo'n groot publiek.

‘Ga gewoon, dan stuur ik Nina zo achter je aan.’

Ik grijp nog gauw wat te drinken mee en loop de trap op. Ik ben één keer eerder in de slaapkamer van Ronald en Leonie geweest. Voordat ze getrouwd waren, toen Leonie nog twijfelde of Ronald haar wel voldoende seksueel bevredigde. Heel even had ik haar geholpen bij dat onderzoek, totdat ze besloot om met hem te trouwen. De slaapkamer is keurig, als in een *vtwonen*-special. Geen verdwaalde kledingstukken, geen prulletjes. Ik laat mijn vinger over het nachtkastje lopen. Zelfs geen stof. In het midden van de kamer staat een paarse boxspring, met een gecapitonneerd hoofdeinde en een roze satijnen dekbedovertrek. Gelukkig is Ronald het type man dat nergens moeilijk over doet. Iemand met een eigen smaak en wensen voor het leven, zou het moeilijker hebben in een slaapkamer als deze. Ik doe mijn schoenen en sokken uit en loop op blote voeten over de glimmende laminaatvloer naar het raam en trek de gordijnen dicht. Misschien komt ze helemaal niet? Aan de andere kant... ik heb haar net een kwartje gegeven. Als dat maar een beetje hetzelfde effect op haar heeft als op mij... De minuten verstrijken en mijn zelfvertrouwen begint scheurtjes te vertonen. Dit is ook wel een beetje raar. We zijn geen tieners meer. Als Leonie me er niet praktisch toe gedwongen had, dan had ik hier nooit gezeten. Dan gaat de deur met een zwaai open en verschijnt Nina met een grote grijns in de deuropening.

‘Was je al bang dat ik niet meer zou komen?’ zegt ze plagerig, terwijl ze haar laarzen een voor een uittrekt.

Ik weet al helemaal niet meer wat ik dacht. Al mijn gedachten worden gewist door haar aanwezigheid in deze kamer.

‘Sorry, ik moest eerst plassen.’ Ze ploft bij me op het bed. Ik kijk haar alleen maar aan.

‘Waar ben je toch mee bezig?’ vraag ik plagerig. Als ze me zoent, vraag ik me nog heel even af of ze de deur wel dicht heeft gedaan, maar dan verdwijnt haar hand in mijn broek en kan ik nergens meer aan denken.

‘Je mag niet verliefd op me worden,’ zegt ze voor de derde keer. Van de *vtwonen*-look van de kamer is nog weinig over.

‘Oké,’ zeg ik vlak. De wekkerradio toont dat we al twee uur boven zijn. Heel zachtjes klopt iemand op de deur. Het is een wonder dat we überhaupt zo lang met rust zijn gelaten.

‘Kom maar!’ zegt Nina, nog voordat ik kan bedenken of ik wel geconfronteerd wil worden met de buitenwereld. Ik trek snel een laken over ons heen. Leonie steekt haar hoofd om de deur.

‘Zijn jullie *decent*? Geen rondzwervende geslachtsdelen?’

Nina gaat rechtop zitten en klemt het laken onder haar armen. Ik duw mijn hoofd omhoog en steun op mijn elleboog. Nu zwaait de deur helemaal open en Leonie dendert als een tornado naar binnen.

‘Wat ruikt het hier zeg. Ik doe effe een raampje open hoor, ik raak er in de war van, zo ruikt het hier nooit.’

‘In de war ja, lieve schat?’ zeg ik. ‘Dit is toch precies wat je wilde?’

Ze komt op het bed zitten en vraagt nieuwsgierig: ‘Dus jullie hebben het leuk?’

Nina lacht, als ze met enige trots zegt: ‘Geloof het of niet, maar we zijn al bij de vierde ronde.’

Leonies ogen worden groot. ‘Niet!’

‘En na iedere ronde vertelt ze me dat ik niet verliefd mag worden,’ voeg ik eraan toe.

‘Ach meisje toch.’ Leonie geeft Nina een zoen op haar wang en springt dan weer op. ‘Beneden gaat het er net wat minder wild aan toe, maar we gaan nog lang niet naar bed, dus...’ Ze maakt een theatraal gebaar, terwijl ze achteruit de slaapkamer uitloopt: ‘*Carry on!*’

Op weg naar huis in de taxi voel ik dat de magie van de xtc uitgewerkt is. Ik ben niet moe, maar voel een soort leegte. Terug naar normaal. Nina, die naast me in de taxi zit, voelt een stuk verder weg dan in de slaapkamer, praktisch onbereikbaar zelfs. De zon staat al hoog aan de hemel en ze heeft vanmiddag afgesproken met een vriendin in de buurt van mijn huis. Daarom gaat ze weer met mij mee, maar na die vriendin gaat ze naar hem. Haar hoofd is alweer bij hem, dat merk ik aan alles. Haar handen liggen in haar eigen schoot en als de auto groter was geweest, was ze waarschijnlijk nog verder bij me vandaan gaan zitten. Terwijl de taxi vanaf de Overtoom links richting het Staringplein gaat, besluit ik wat de beste manier is om afscheid van haar te nemen. Daarna zien we wel verder.